

[Socialministeren.]

ligere at forenkle administrationen foreslået, at udgifterne til behandling af sindslidende, der hidtil har været afholdt dels over socialministeriets, dels over indenrigsministeriets budget, i fremtiden fuldt ud afholdes over indenrigsministeriets budget under hensyn til, at såvel hospitalsbehandling som pleje af sindslidende henhører under dette ministerium.

Uanset at det for den øvrige del af særfor sorgen foreslås, at der ikke afkræves betaling for ophold på særfor sorgsinstitutioner, er det dog regeringen opfattelse, at denne ordning kun bør gælde for personer under 60 år, idet personer over denne alder naturligt kan sidestilles med personer, der optages på alderdomshjem og plejehjem. Regeringen finder det derfor rimeligt, at der for personer over 60 år indføres samme betalingsregler, som efter loven om omsorg for invalide- og folkepensionister gælder for pensionisternes ophold på alderdomshjem og plejehjem. Disse betalingsregler skal dog først komme til anvendelse efter udløbet af den 6. måned efter indlæggelsesmåneden.

Det er endvidere regeringens opfattelse, at der bør være adgang til at afkræve udlændinge betaling for ophold under særfor sorg her i landet, og at personer, der modtager hjælp fra særfor sorgen, fordi de har behov for personlig støtte, men i øvrigt har en sådan arbejdssevne, at de er i stand til at tjene en ikke uvæsentlig løn under opholdet, bør yde en vis betaling for udgifterne ved for sorgen.

Det rationaliseringsønske, som delvis bærer ændringsforslaget vedrørende særfor sorgsbetalingen, ligger også til grund for andre af de fremsatte forslag, nemlig om ændringerne i §§ 80 og 92. Det foreslås her, at underholdsbidrag til børn ikke skal kunne udbetales gennem kommunerne til en offentlig myndighed eller til en mødrehjælpsinstitution. Der opnås herved en administrativ forenkling, da udbetaling af bidrag i disse tilfælde kun har refusionsmæssig betydning. Et børneværnsudvalg vil således ikke fremtidig med hensyn til børn, der er inddraget under børnefor sorg, og for hvilke der foreligger bidragsresolutioner, kunne få bidraget, der er genstand for fuld statsrefusion, forskudsvist udbetalt til delvis dækning af børnefor sorgs udgiften, men også

denne del af udgiften må i fremtiden konteres og refunderes efter de almindelige regler.

Også forslaget om ændring af § 125 til sigter en rationalisering. Den gældende bestemmelse om socialministeriets pligt til at foretage en kritisk revision af Københavns og Frederiksberg kommuners regnskaber foreslås ændret, således at det overlades til ministeriet at træffe bestemmelse om, hvorvidt revisionen skal foretages. Det er min opfattelse, at kommunernes egen revision er tilstrækkelig, og at socialministeriets efterfølgende revision derfor i det store og hele er uforuden. Jeg har dog ikke ment at burde foreslå bestemmelsen helt ophævet, men har ved den foreslåede formulering ønsket at skabe mulighed for en løsning af spørgsmålet, når tiden er inde.

Den foreslåede ændring af § 46 står i forbindelse med loven af 4. juni 1964 om ændring af loven om invalide- og folkepension. Efter denne lov skal der fra 1. april 1965 ydes folkepensionister et tillæg til folkepensionens grundbeløb, et såkaldt pensionstillæg, der dels består af et kontant udbetalt beløb som direkte tillæg til pensionen, dels af et beløb svarende til sygekassekontingentet. Hjælpen efter for sorsloven har hidtil været sat i et bestemt forhold til folkepensionen, og det foreliggende lovforslag går ud på, at man ved beregningen af maksimumsgrænsen for hjælp efter for sorsloven også kan tage hensyn til den del af pensionstillægget, der udbetales som direkte tillæg til pensionen. Når man ikke tillige medtager den del af tillægget, der svarer til sygekassekontingentet, beror det dels på, at ydelse af kontingenthjælp er knyttet til ret strenge betingelser, dels på, at kontingenthjælp er en kommunal ydelse uden adgang til refusion.

Man har dog ment, at der kun i trangstillfælde af kortere varighed bør tages hensyn til pensionstillægget ved hjælpens beregning, idet trangstillfælde af længere varighed formentlig må give anledning til en revalideringsindsats, eventuelt til beskæftigelse i beskyttet værksted eller lignende.

De resterende ændringsforslag er i hovedsagen kun af redaktionel art. Dette gælder således også de foreslåede ændringer af §§ 26, 28, 30 og 31. De fleste af disse ændringer står i forbindelse med den nye lov af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsfor-